č. j.: 7 A 107/2002 – 21

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce JUDr. L. M.,** zastoupeného Mgr. Martinem Frankem, advokátem se sídlem Traubova 22, 602 00 Brno, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení,** Křížová 25, 225 08 Praha 5, o úroky z prodlení ve výši 7293 Kč, **takto:**

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze dne 21. 8. 2002 domáhal vydání rozsudku, podle něhož je žalovaná povinna zaplatit žalobci 60 000 Kč a náhradu nákladů řízení. Z obsahu žaloby je patrno, že se žalobce domáhal nároků podle zákona č. 261/2001 Sb., a to žalobou na plnění, přičemž žalobce v žalobě zároveň uvedl, že od podání původní žádosti uběhl více než jeden rok a žalovaná požadavek dosud nevyřídila. V žalobě uváděné skutečnosti nenasvědčovaly tomu, že by v dané věci vydala žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutí o žádosti žalobce ve smyslu ustanovení § 6 zákona č. 261/2001 Sb.

Uvedená právní věc vedená pod spisovou značkou 7 A 107/2002 byla postoupena Vrchním soudem v Praze Nejvyššímu správnímu soudu s poukazem na ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“). Podle uvedeného ustanovení, nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (do 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Protože z podané žaloby zatím nebylo možno dovodit, zda jde o věc správního soudnictví ve smyslu ustanovení § 132 s. ř. s. (žaloba byla podána před účinností zákona č. 150/2002 Sb., z jejího obsahu spíše vyplývalo, že jde o žalobu na plnění, byť z ní bylo zřejmé, že se žalobce domáhá jednorázové částky podle zákona č. 261/2001 Sb., kdy o nárocích podle tohoto zákona rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení a žaloba proti

nečinnosti správního orgánu je upravena až zákonem č. 150/2002 Sb., účinným od 1. 1. 2003), vyzval Nejvyšší správní soud žalobce usnesením ze dne 18. 3. 2003, č. j. 7 A 107/2002 – 11 k tomu, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení upřesnil své podání ze dne 15. 8. 2002 adresované Vrchnímu soudu v Praze dne 21. 8. 2002 v tom směru, zda jde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, případně o žalobu proti nečinnosti správního orgánu nebo o žalobu na plnění, o níž rozhodují soudy v občanském soudním řízení. V případě, že jde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, byl žalobce vyzván, aby doplnil žalobu o náležitosti uvedené ve výroku tohoto usnesení. Žalobce byl současně poučen o tom, že v případě nevyhovění této výzvě ve stanovené lhůtě, soud řízení o tomto podání usnesením odmítne (ustanovení § 37 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s.).

Žalobce na uvedenou výzvu reagoval podáním ze dne 12. 4. 2003, v němž sdělil, že od 15. 8. 2002, kdy byla žaloba podána, se mnohé změnilo. Poukázal především na to, že k jeho urgenci ze dne 27. 12. 2002, vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 25. 2. 2003 o přiznání jednorázové částky podle zákona č. 261/2001 Sb. ve výši 60 000 Kč, ale úroky z prodlení odmítla vyplatit. Podle žalobce není za této situace předmětem sporu proplacení vlastní jednorázové částky, nýbrž úrok z prodlení podle vyhlášky č. 142/1994 Sb. Žalobce proto navrhuje, aby řízení ohledně jeho požadavku o zaplacení jednorázové částky podle zákona č. 261/2001 Sb. ve výši 60 000 Kč bylo zastaveno a žalovaná byla povinna žalobci zaplatit úroky z prodlení 7293 Kč na účet žalobce do tří dnů od právní moci rozhodnutí a náklady řízení k rukám právního zástupce žalobce.

Byť žalobce ve svém podání ze dne 12. 4. 2003 nepostupoval zcela podle výzvy obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2003, je z jeho podání jednoznačně patrno, že se po žalované České správě sociálního zabezpečení domáhá zaplacení úroků z prodlení podle vyhlášky č. 142/1994 Sb. za dobu od 27. 9. 2001 do 3. 3. 2003 ve výši 7293 Kč a úhrady nákladů řízení.

Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a musí žalobu odmítnout. Ve správním soudnictví jednají a rozhodují krajské soudy a Nejvyšší správní soud. Podle ustanovení § 2 zákona č. 150/2002 Sb. (soudní řád správní) ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených tímto zákonem nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Podle ustanovení § 4 citovaného zákona soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, o kompetenčních žalobách a dále ve věcech volebních a ve věcech politických stran a hnutí. Byť se v posuzované věci žalobce domáhal po žalované České správě sociálního zabezpečení zaplacení částky 60 000 Kč jako nároku vyplývajícího ze zákona č. 261/2001 Sb., o němž podle ustanovení § 6 uvedeného zákona Česká správa sociálního zabezpečení rozhoduje a proti takovému rozhodnutí je možno podat žalobu, o níž by rozhodovaly soudy ve správním soudnictví, vyplývá z podání ze dne 15. 8. 2002 doplněného podáním ze dne 12. 4. 2003, že v dané věci nejde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ani o žalobu proti nečinnosti správního orgánu. Ostatně jak vyplývá z žalobcem připojeného rozhodnutí, rozhodla Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 25. 2. 2003, (tedy po podání žaloby) tak, že žalobci přiznala podle ustanovení § 5 odst. 4 zákona č. 261/2001 Sb. jednorázovou peněžní částku ve výši 60 000 Kč.

Požaduje-li tedy žalobce v podané žalobě po žalované České správě sociálního zabezpečení zaplacení částky 7293 Kč jako úroků z prodlení za dobu od 27. 9. 2001 do 3. 3. 2003 podle vyhlášky č. 142/1994 Sb. (správně nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, vydané vládou k provedení ustanovení § 517 odst. 2 občanského zákoníku), nejde o věc správního soudnictví ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o soudním řádu správním, ale jedná se o spor v právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, neboť se jedná o spor vyplývající z občanskoprávních vztahů (ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř.). Pravomoc soudů věc projednat ve správním soudnictví proto dána není.

Podle ustanovení § 46 odst. 2 věty první s. ř. s. soud návrh odmítne, domáhá-li se žalobce rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í: Žalobce může podat žalobu v občanském soudním řízení u místně příslušného okresního (obvodního) soudu (ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s.). Bude-li žaloba podána do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení, platí, že občanské soudní řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy Nejvyššímu správnímu soudu došla odmítnutá žaloba.

Proti tomuto rozhodnutí n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2003

JUDr. Dagmar N y g r í n o v á
předsedkyně senátu